ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο πενταμελές τμήμα)
της 27ης Ιανουαρίου 2000 *

Στην υπόθεση T-256/97,

Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC), με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), που εκπροσωπείται από τον B. O'Connor, solicitor, επικουρούμενο από τον B. García Porras, δικηγόρο Σαλαμάνκας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του δικηγόρου A. Kronshagen, 22, avenue Marie-Adélaïde,

προσφεύγον,

υποστηριζόμενο από το

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο από την M. Ewing, του Treasury Solicitor's Department, επικουρούμενη από τον D. Anderson, barrister, του δικηγορικού συλλόγου Αγγλίας και Ουαλίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία του Ηνωμένου Βασιλείου, 14, boulevard Roosevelt,

παρεμβαίνον,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους V. Kreuschitz, νομικό σύμβουλο, και N. Khan, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 1997, με την οποία η Επιτροπή, στο πλαίσιο της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση του κανονισμού (ΕΚ) 773/98, της 7ης Απριλίου 1998, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας, Πακιστάν και Τουρκίας (ΕΕ L 111, σ. 19), αρνήθηκε να θεωρήσει το προσφεύγον ως ενδιαφερόμενο μέρος, υπό την έννοια του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 1996, L 56, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους J. D. Cooke, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas, P. Lindh, J. Pirrung και M. Βηλαρά, δικαστές,

γραμματέας: A. Mair

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 23ης Μαρτίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Το άρθρο 5, παράγραφος 10, του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 1996, L 56, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός), ορίζει τα εξής:

«Στην ανακοίνωση για την κίνηση της διαδικασίας αναγγέλλεται η έναρξη έρευνας, κατονομάζονται το προϊόν και οι χώρες που πρόκειται να αποτελέσουν αντικείμενο της έρευνας, παρουσιάζονται περιληπτικά οι ληφθείσες πληροφορίες και ορίζεται ότι όλα τα συναφή στοιχεία πρέπει να κοινοποιηθούν στην Επιτροπή· επίσης καθορίζονται οι προθεσμίες εντός των οποίων πρέπει να αναγγελθούν τα ενδιαφερόμενα μέρη, να γνωστοποιήσουν γραπτώς τις απόψεις τους και να υποβάλουν τυχόν στοιχεία, προκειμένου οι εν λόγω απόψεις και τα στοιχεία να ληφθούν υπόψη κατά την έρευνα· ακόμη, καθορίζεται η προθεσμία εντός της οποίας τα ενδιαφερόμενα μέρη δύνανται να ζητήσουν να γίνουν δεκτά σε ακρόαση από την Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 5.»

2 Το άρθρο 6, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Στους εισαγωγείς, τους εξαγωγείς, τους εκπροσώπους της κυβέρνησης της χώρας εξαγωγής και τους καταγγέλλοντες, οι οποίοι έχουν αναγγελθεί σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 10, παρέχονται, εφόσον το ζητήσουν, δυνατότητες να συναντήσουν εκείνα τα μέρη τα οποία έχουν συμφέροντα αντιτιθέμενα στα δικά τους, ούτως ώστε να είναι δυνατή η ανάπτυξη των αντικρουόμενων απόψεων και η προβολή επιχειρημάτων προς αντίκρουση των ισχυρισμών της άλλης πλευράς. Κατά την παραχώρηση των ανωτέρω δυνατοτήτων πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η ανάγκη προστασίας του απορρήτου και διευκόλυνσης των ενδιαφερομένων. Κανένα μέρος δεν υποχρεούται να παρίσταται σε συγκεκριμένη συνάντηση, ενώ η μη συμμετοχή σε μια συνάντηση δεν έχει αρνητικές συνέπειες για την υπόθεση του απόντος μέρους. Τυχόν πληροφορίες που υποβάλλονται προφορικά βάσει της παρούσας παραγράφου λαμβάνονται υπόψη στο μέτρο που εκ των υστέρων επιβεβαιώνονται εγγράφως.»

3 Το άρθρο 6, παράγραφος 7, ορίζει τα εξής:

«Οι καταγγέλλοντες, οι εισαγωγείς, οι εξαγωγείς και οι αντιπροσωπευτικές ενώσεις τους, οι χρήστες και οι οργανώσεις καταναλωτών, που έχουν αναγγελθεί σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 10, καθώς και οι εκπρόσωποι της χώρας εξαγωγής δύνανται, κατόπιν γραπτής αιτήσεως, να εξετάζουν όλα τα πληροφοριακά στοιχεία που έχουν διατεθεί από οποιοδήποτε από τα μέρη που μετέχουν στην έρευνα, τα οποία είναι δυνατό να χρησιμεύσουν για την παρουσίαση των απόψεών τους, δεν είναι εμπιστευτικά κατά την έννοια του άρθρου 19 και χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο της έρευνας· το δικαίωμα αυτό δεν ισχύει για τα έγγραφα εσωτερικής χρήσης που καταρτίζουν οι αρχές της Κοινότητας ή των κρατών μελών της. Τα μέρη έχουν τη δυνατότητα να διατυπώσουν παρατηρήσεις σχετικά με τα εν λόγω στοιχεία, οι οποίες λαμβάνονται υπόψη καθόσον είναι επαρκώς τεκμηριωμένες.»

4 Το άρθρο 21, παράγραφοι 1 και 2, ορίζει τα εξής:

«1. Κάθε συμπέρασμα σχετικά με το κατά πόσον το συμφέρον της Κοινότητας επιβάλλει παρέμβαση πρέπει να βασίζεται σε συνολική εκτίμηση όλων των ποικίλων συμφερόντων, συμπεριλαμβανομένων των συμφερόντων της εγχώριας βιομηχανίας, των χρηστών και των καταναλωτών· η διατύπωση οποιουδήποτε συμπεράσματος βάσει του παρόντος άρθρου είναι δυνατή μόνον εφόσον έχει παρασχεθεί σε όλα τα μέρη η δυνατότητα να γνωστοποιήσουν τις απόψεις τους, όπως προβλέπει η παράγραφος 2. Κατά την παραπάνω εξέταση, αποδίδεται ιδιαίτερη σημασία στην ανάγκη εξάλειψης των φαινομένων νόθευσης των συναλλαγών που προκαλούν οι επιζήμιες πρακτικές ντάμπινγκ και αποκατάστασης γνήσιου ανταγωνισμού. Τα μέτρα που έχουν προσδιορισθεί με βάση τις διαπιστώσεις για το ντάμπινγκ και τη ζημία είναι δυνατό να μην επιβάλλονται, σε περίπτωση που οι αρχές, με βάση όλες τις προσκομισθείσες πληροφορίες, καταλήγουν με ασφάλεια στο συμπέρασμα ότι η επιβολή των εν λόγω μέτρων δεν εξυπηρετεί το συμφέρον της Κοινότητας.

2. Προκειμένου να δημιουργηθούν οι κατάλληλες προϋποθέσεις ώστε οι αρχές να μπορούν να λάβουν υπόψη τους όλες τις απόψεις και όλα τα στοιχεία, πριν αποφασίσουν αν η επιβολή μέτρων εξυπηρετεί ή όχι το συμφέρον της Κοινότητας, παρέχεται το δικαίωμα στους καταγγέλλοντες, στους εισαγωγείς και τις αντιπροσωπευτικές τους ενώσεις και σε αντιπροσωπευτικές οργανώσεις των χρηστών και των καταναλωτών να αναγγελθούν εντός της προθεσμίας που τάσσεται στην ανακοίνωση για την έναρξη έρευνας αντιντάμπινγκ και να προσκομίσουν πληροφορίες στην Επιτροπή. Τα στοιχεία αυτά ή κατάλληλη περίληψη αυτών διατίθενται στα λοιπά μέρη που ορίζονται στο παρόν άρθρο, τα οποία έχουν το δικαίωμα να διατυπώνουν απόψεις και παρατηρήσεις σχετικά με τα στοιχεία αυτά.»

5 Το άρθρο 6, παράγραφοι 11 και 12, της συμφωνίας για την εφαρμογή του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου του 1994 (ΕΕ L 336, σ. 103, στο εξής: κώδικας αντιντάμπινγκ), η οποία αποτελεί το παράρτημα 1Α της συμφωνίας για την ίδρυση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ), που διαδέχθηκε τη ΓΣΔΕ (ΕΕ L 336, σ. 3, στο εξής: συμφωνία ΠΟΕ), η οποία εγκρίθηκε με την απόφαση 94/800/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με την εξ ονόματος της Ευρω-

παϊκής Κοινότητας σύναψη των συμφωνιών που προέκυψαν από τις πολυμερείς διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994), καθόσον αφορά θέματα που εμπίπτουν στις αρμοδιότητές της (ΕΕ L 336, σ. 1), προβλέπει τα εξής:

«6.11. Για τους σκοπούς της παρούσας συμφωνίας, ο όρος "ενδιαφερόμενα μέρη" περιλαμβάνει:

i) τους εξαγωγείς, τους αλλοδαπούς παραγωγούς ή τους εισαγωγείς του προϊόντος που αποτελεί αντικείμενο της έρευνας ή τις εμπορικές και επιχειρηματικές ενώσεις, η πλειονότης των μελών των οποίων αποτελείται από παραγωγούς, εξαγωγείς ή εισαγωγείς του συγκεκριμένου προϊόντος,

ii) την κυβέρνηση του εξάγοντος μέλους και

iii) τους παραγωγούς ομοειδούς προϊόντος στο εισάγον μέλος ή τις εμπορικές και επιχειρηματικές ενώσεις, η πλειονότης των μελών των οποίων αποτελείται από παραγωγούς ομοειδούς προϊόντος στο έδαφος του εισάγοντος μέλους.

Η ανωτέρω απαρίθμηση δεν σημαίνει ότι τα μέλη δεν έχουν το δικαίωμα να συμπεριλάβουν στα ενδιαφερόμενα μέρη και κάποια άλλα μέρη, είτε ημεδαπά είτε αλλοδαπά, τα οποία ενδεχομένως δεν καλύπτονται από τον ανωτέρω ορισμό.

6.12. Οι αρχές παρέχουν τη δυνατότητα σε βιομηχανικούς χρήστες του προϊόντος που αποτελεί αντικείμενο της έρευνας και σε αντιπροσωπευτικές οργανώσεις καταναλωτών, σε περιπτώσεις κατά τις οποίες το προϊόν αυτό πωλείται συνήθως στο λιανεμπόριο, να προσκομίσουν τυχόν στοιχεία που θα μπορούσαν να ληφθούν υπόψη κατά τη διερεύνηση των θεμάτων των σχετικών με το ντάμπινγκ, τη ζημία και την αιτιώδη συνάφεια.»

Ιστορικό της διαφοράς

6 Το Bureau européen des unions de consommateurs (Ευρωπαϊκό Γραφείο Ενώσεων Καταναλωτών, στο εξής: BEUC) είναι μια διεθνής ένωση βελγικού δικαίου που εκπροσωπεί ενώπιον των κοινοτικών αρχών τις εθνικές ενώσεις καταναλωτών που έχουν συσταθεί εντός των κρατών μελών και εντός άλλων ευρωπαϊκών χωρών.

7 Στις 11 Ιουλίου 1997 η Επιτροπή δημοσίευσε την ανακοίνωση για την έναρξη διαδικασίας αντιντάμπινγκ (97/C 210/09) σχετικά με τις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας, Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Πακιστάν και Τουρκίας (ΕΕ C 210, σ. 12, στο εξής: ανακοίνωση της Επιτροπής), κατόπιν της καταγγελίας που είχε υποβάλει στις 26 Μαΐου 1997, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5 του βασικού κανονισμού, η Επιτροπή βιομηχανιών βάμβακος και συναφών κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (Eurocoton).

8 Σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού, η ανακοίνωση για την κίνηση της διαδικασίας όρισε μια προθεσμία εντός της οποίας τα ενδιαφερόμενα μέρη μπορούσαν να αναγγελθούν, να διατυπώσουν εγγράφως την άποψή τους και να υποβάλουν τυχόν στοιχεία για να ληφθούν υπόψη κατά την έρευνα. Έταξε επίσης την προθεσμία εντός της οποίας τα ενδιαφερόμενα μέρη μπορούσαν να ζητήσουν να γίνουν δεκτά σε ακρόαση από την Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού.

9 Με έγγραφο που απέστειλε στην Επιτροπή στις 15 Ιουλίου 1997, το BEUC ζήτησε να αναγνωριστεί ως ενδιαφερόμενο μέρος και να του επιτραπεί να λάβει γνώση της καταγγελίας και των στοιχείων που προσκόμισε κάθε άλλο μέρος το οποίο αφορούσε η έρευνα, εφόσον τα στοιχεία αυτά δεν ήσαν εμπιστευτικά υπό την έννοια των άρθρων 6, παράγραφος 7, και 19 του βασικού κανονισμού.

10 Με έγγραφο της 18ης Ιουλίου 1997 της διευθύνσεως Ε «Άμυνα αντιντάμπινγκ: πλευρές της ζημίας και του κοινοτικού συμφέροντος (πολιτική, έρευνες και μέτρα)· άλλα μέσα της εξωτερικής οικονομικής πολιτικής και γενικά θέματα» της Γενικής Διευθύνσεως

«Εξωτερικές σχέσεις: εμπορική πολιτική, σχέσεις με τη Βόρεια Αμερική, την Άπω Ανατολή, την Αυστραλία και τη Νέα Ζηλανδία» (ΓΔ Ι) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή έδωσε την ακόλουθη απάντηση:

«Σύμφωνα με τη γενική θέση της Επιτροπής, την οποία γνωρίζει καλά το BEUC, θα επιθυμούσα [...] να τονίσω ότι τα αλεύκαστα βαμβακερά υφάσματα δεν μπορούν να θεωρηθούν προϊόντα τα οποία συνήθως πωλούνται στο στάδιο του λιανικού εμπορίου, δηλαδή ότι δεν πρόκειται για προϊόντα για τα οποία το BEUC θα μπορούσε να θεωρηθεί ενδιαφερόμενο μέρος υπό την έννοια των άρθρων 5, παράγραφος 10, 6, παράγραφος 7, και 21 του κανονισμού [...] 384/96 [...].

Θέλω συνεπώς να σας πληροφορήσω ότι δεν είμαστε σε θέση να ικανοποιήσουμε το αίτημά σας περί διαβιβάσεως της καταγγελίας και περί προσβάσεως στους μη εμπιστευτικούς φακέλους.»

11 Η Επιτροπή, παραπέμποντας με την προσβαλλόμενη απόφαση στη «γενική θέση» [...] της την οποία «γνωρίζει καλά το BEUC», αναφέρεται στην προηγούμενη αλληλογραφία της με το προσφεύγον, και συγκεκριμένα στην περιεχόμενη σε έγγραφο της 3ης Φεβρουαρίου 1997 απόφαση, κατά της οποίας είχε ασκηθεί από το προσφεύγον προσφυγή ακυρώσεως (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 4ης Μαΐου 1998, Τ-84/97, BEUC κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-795, σκέψεις 53 έως 55).

12 Με το έγγραφο αυτό, το οποίο αφορούσε διαδικασία αντιντάμπινγκ που είχε κινηθεί στις 21 Φεβρουαρίου 1996, η Επιτροπή αρνήθηκε να θεωρήσει το BEUC ως ενδιαφερόμενο μέρος και να του επιτρέψει να λάβει γνώση των μη εμπιστευτικών εγγράφων, προβάλλοντας τους εξής δύο λόγους:

i) Το BEUC δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως ενδιαφερόμενο μέρος βάσει της συμφωνίας αντιντάμπινγκ της ΓΣΔΕ. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή τόνισε ότι το άρθρο 6, παράγραφος 12, της συμφωνίας αντιντάμπινγκ της ΓΣΔΕ «προβλέπει σαφώς ότι οι

αντιπροσωπευτικές οργανώσεις καταναλωτών, σε περιπτώσεις κατά τις οποίες το προϊόν αυτό πωλείται συνήθως στο λιανεμπόριο, [έχουν τη δυνατότητα] να προσκομίσουν τυχόν στοιχεία που θα μπορούσαν να ληφθούν υπόψη (...) σχετικά με το ντάμπινγκ, τη ζημία και την αιτιώδη συνάφεια. Τούτο δεν συμβαίνει εν προκειμένω, διότι τα αλεύκαστα βαμβακερά υφάσματα δεν πωλούνται συνήθως στο λιανεμπόριο».

ii) Το BEUC δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως ενδιαφερόμενο μέρος βάσει του κανονισμού 384/96. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή τόνισε τα εξής: «Επιπλέον, υποστηρίζετε ότι η κοινοτική νομοθεσία επιτρέπει στις αντιπροσωπευτικές οργανώσεις καταναλωτών να μετέχουν στη διαδικασία αντιντάμπινγκ σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο το άρθρο 21, παράγραφος 2, του κανονισμού (...) 384/96 (...). Εντούτοις, στην προκειμένη περίπτωση το ομοειδές προϊόν αποτελεί ενδιάμεσο ημιτελές προϊόν, το οποίο δεν πωλείται συνήθως στο λιανεμπόριο, άρα οι καταναλωτές δεν είναι οι χρήστες του προϊόντος αυτού.»

13 Στις 7 Απριλίου 1998 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 773/98, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας, Πακιστάν και Τουρκίας (ΕΕ L 111, σ. 19, στο εξής: προσωρινός κανονισμός).

14 Σύμφωνα με το άρθρο του 4, ο προσωρινός κανονισμός τέθηκε σε ισχύ στις 10 Απριλίου 1998 και επρόκειτο να ισχύσει επί περίοδο έξι μηνών από την ημερομηνία αυτή. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο δεν εξέδωσε κανονισμό περί επιβολής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ εντός της προθεσμίας των δεκαπέντε μηνών από την έναρξη της διαδικασίας, όπως προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, ο προσωρινός κανονισμός κατέστη ανίσχυρος στις 10 Οκτωβρίου 1998.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Σεπτεμβρίου 1997, το προσφεύγον άσκησε την παρούσα προσφυγή.

16 Με διάταξη του Προέδρου του τετάρτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου, της 25ης Μαΐου 1998, επιτράπηκε στο Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας να παρέμβει υπέρ του προσφεύγοντος.

17 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 Νοεμβρίου 1998, η Επιτροπή ζήτησε από το Πρωτοδικείο, βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, να κρίνει ότι παρέλκει πλέον η έκδοση αποφάσεως στην υπό κρίση υπόθεση.

18 Το προσφεύγον κατέθεσε τις παρατηρήσεις του επί της εν λόγω αιτήσεως στις 20 Νοεμβρίου 1998. Με έγγραφο της 19ης Νοεμβρίου 1998, το Ηνωμένο Βασίλειο παραιτήθηκε από την κατάθεση παρατηρήσεων σχετικά με την αίτηση αυτή.

19 Με διάταξη της 1ης Φεβρουαρίου 1999, T-256/97, BEUC κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-169), το Πρωτοδικείο (πέμπτο πενταμελές τμήμα) αφενός απέρριψε την αίτηση περί καταργήσεως της δίκης και αφετέρου επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

20 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

21 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 23ης Μαρτίου 1999.

22 Το BEUC ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή,

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον η Επιτροπή αρνήθηκε να θεωρήσει το προσφεύγον ως «ενδιαφερόμενο μέρος»,

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον η Επιτροπή αρνήθηκε επίσης να επιτρέψει στο προσφεύγον και στις άλλες οργανώσεις καταναλωτών να λάβουν γνώση των μη εμπιστευτικών διαθέσιμων πληροφοριακών στοιχείων στο πλαίσιο διαδικασίας αντιντάμπινγκ που αφορά προϊόντα τα οποία δεν πωλούνται συνήθως στο λιανεμπόριο,

— να διατάξει τη λήψη κάθε άλλου μέτρου που κρίνει αναγκαίο,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

23 Το Ηνωμένο Βασίλειο ζητεί από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

24 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει ως απαράδεκτη την προσφυγή ακυρώσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως, κατά το μέρος κατά το οποίο ζητείται η ακύρωση λόγω της αρνήσεως της Επιτροπής να επιτρέψει στο προσφεύγον και στις άλλες οργανώσεις καταναλωτών να λάβουν γνώση των μη εμπιστευτικών διαθέσιμων πληροφοριακών στοιχείων στο πλαίσιο διαδικασίας αντιντάμπινγκ που αφορά προϊόντα τα οποία δεν πωλούνται συνήθως στο λιανεμπόριο,

— να απορρίψει κατά τα λοιπά την προσφυγή ως αβάσιμη,

— να καταδικάσει το προσφεύγον στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

25 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφυγή του BEUC είναι απαράδεκτη, κατά το μέρος κατά το οποίο ζητείται η ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως λόγω της αρνήσεως της Επιτροπής να επιτρέψει στο προσφεύγον και στις άλλες οργανώσεις καταναλωτών να λάβουν γνώση των μη εμπιστευτικών διαθέσιμων πληροφοριακών στοιχείων στο πλαίσιο διαδικασίας αντιντάμπινγκ που αφορά προϊόντα τα οποία δεν πωλούνται συνήθως στο λιανεμπόριο. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο έχει, βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230 ΕΚ), εξουσία ελέγχου της νομιμότητας των πράξεων των κοινοτικών οργάνων και ότι δεν μπορεί να

εκτιμά τη νομιμότητα καταστάσεων των οποίων η επέλευση είναι υποθετική και μόνο. Από τους κανόνες περί ενεργητικής νομιμοποιήσεως των φυσικών και νομικών προσώπων προκύπτει επίσης ότι το προσφεύγον δεν νομιμοποιείται να ασκήσει την προσφυγή για λογαριασμό τρίτων.

26 Το BEUC ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση θέτει το ζήτημα αν οι οργανώσεις καταναλωτών μπορούν γενικά να θεωρούνται «ενδιαφερόμενα μέρη». Η προσβαλλόμενη απόφαση θίγει άμεσα τόσο τα συμφέροντά του όσο και τα συμφέροντα των άλλων οργανώσεων καταναλωτών, όχι μόνο στο πλαίσιο της επίδικης διαδικασίας αντιντάμπινγκ, αλλά και στο πλαίσιο κάθε διαδικασίας αντιντάμπινγκ που θα κινηθεί ενδεχομένως στο μέλλον σχετικά με προϊόντα τα οποία δεν πωλούνται συνήθως στο λιανεμπόριο. Το BEUC ισχυρίζεται ότι έχει συγκεκριμένο συμφέρον για την προστασία των συμφερόντων αυτών, υπό την ιδιότητά του ως εκπροσώπου των κυριότερων ενώσεων καταναλωτών όλων των κρατών μελών. Δεν ζητεί αποζημίωση για λογαριασμό τρίτων, αλλά εφιστά την προσοχή του Πρωτοδικείου επί ορισμένης καταστάσεως που θα μπορούσε να δημιουργηθεί στο μέλλον, αλλά και να αποφευχθεί, αν η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρωθεί σύμφωνα με το αίτημά του.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

27 Με το κύριο αίτημά του (βλ. ανωτέρω τη σκέψη 22, δεύτερη παύλα) το προσφεύγον ζητεί την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, καθόσον περιέχει την άρνηση της Επιτροπής να θεωρήσει το προσφεύγον ως «ενδιαφερόμενο μέρος», κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού.

28 Ο σκοπός του δεύτερου ακυρωτικού αιτήματός του (βλ. ανωτέρω τη σκέψη 22, τρίτη παύλα) είναι διττός.

29 Πρώτον, το προσφεύγον επιδιώκει την ακύρωση από το Πρωτοδικείο της ίδιας αποφάσεως για τον λόγο ότι περιέχει την άρνηση της Επιτροπής να επιτρέψει στο ίδιο το προσφεύγον να λάβει γνώση των μη εμπιστευτικών διαθέσιμων πληροφοριακών στοιχείων στο πλαίσιο διαδικασίας αντιντάμπινγκ που αφορά προϊόντα τα οποία δεν πωλούνται συνήθως στο λιανεμπόριο.

30 Δεύτερον, το προσφεύγον επιδιώκει επίσης, ερμηνεύοντας την προσβαλλόμενη απόφαση ευρύτερα, την έκδοση από το Πρωτοδικείο αποφάσεως με ευρύτερο περιεχόμενο, με την οποία να επιβληθεί στην Επιτροπή η υποχρέωση να μεταβάλει στο μέλλον την πολιτική της στον οικείο τομέα, ώστε κάθε ένωση καταναλωτών να μπορεί να έχει πρόσβαση στα μη εμπιστευτικά διαθέσιμα έγγραφα στο πλαίσιο κάθε διαδικασίας αντιντάμπινγκ που αφορά προϊόντα τα οποία δεν πωλούνται συνήθως στο λιανεμπόριο.

31 Το δεύτερο αυτό ακυρωτικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

32 Καθόσον αφορά την άρνηση της Επιτροπής να επιτρέψει στο ίδιο το προσφεύγον να λάβει γνώση των μη εμπιστευτικών διαθέσιμων πληροφοριακών στοιχείων, το αίτημα αυτό δεν προσθέτει τίποτε στο κύριο αίτημα. Πράγματι, το δικαίωμα προσβάσεως στα μη εμπιστευτικά πληροφοριακά στοιχεία, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού, εξαρτάται από την ιδιότητα του «ενδιαφερόμενου μέρους» που έχει αναγγελθεί σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 10, του ίδιου αυτού κανονισμού.

33 Όσον αφορά τον δεύτερο σκοπό που επιδιώκεται με το αίτημα αυτό, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, γίνεται δεκτό ότι το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως πρέπει να εκτιμάται ενόψει του εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος κατά τον χρόνο καταθέσεως της προσφυγής. Το συμφέρον αυτό δεν μπορεί να αξιολογείται σε συνάρτηση με ένα μελλοντικό και υποθετικό γεγονός (βλ. συναφώς την απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 1998, T-16/96, Cityflyer Express κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-757, σκέψη 30). Εξάλλου, το παραδεκτό μιας ασκούμενης από φυσικό ή νομικό πρόσωπο προσφυγής ακυρώσεως εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι το πρόσωπο αυτό αποδεικνύει ότι έχει προσωπικό συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Απριλίου 1999,

T-78/98, Unione provinciale degli agricoltori di Firenze κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-1377, σκέψη 30).

34 Καθόσον επομένως ο δεύτερος αυτός σκοπός που επιδιώκεται με το αίτημα αυτό συνίσταται στην έκδοση από το Πρωτοδικείο αποφάσεως επί των δικαιωμάτων άλλων ενώσεων καταναλωτών, πέραν του BEUC, ο σκοπός αυτός αφορά το συμφέρον τρίτων, οι οποίοι δεν προσδιορίζονται, και όχι το προσωπικό έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος. Επιπλέον, καθόσον επιδιώκεται η έκδοση από το Πρωτοδικείο αποφάσεως επί ορισμένων δικαιωμάτων που έχουν σχέση με διαδικασίες αντιντάμπινγκ που δεν έχουν κινηθεί ακόμη, ο σκοπός αυτός στηρίζεται σε μελλοντικά και υποθετικά στοιχεία.

35 Εξάλλου, ο δεύτερος αυτός σκοπός που επιδιώκεται με το αίτημα αυτό είναι, εν πάση περιπτώσει, περιττός. Αποτελεί συγκεκριμένα πάγια νομολογία ότι το οικείο κοινοτικό όργανο υποχρεούται να λάβει, δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 233 ΕΚ), τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση αποφάσεως εκδοθείσας στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως (βλ. αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουλίου 1994, T-43/92, Dunlop Slazenger κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-441, σκέψη 18, και της 18ης Σεπτεμβρίου 1995, T-548/93, Ladbroke Racing κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2565, σκέψη 54).

36 Από τις ανωτέρω παρατηρήσεις προκύπτει ότι το δεύτερο ακυρωτικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

Επί της ουσίας

37 Το BEUC προβάλλει, προς στήριξη της προσφυγής του, έναν μόνο λόγο ακυρώσεως, τον οποίο βασίζει στα άρθρα 6, παράγραφος 7, και 21 του βασικού κανονισμού.

Ισχυρίζεται κατ' ουσίαν ότι η Επιτροπή, πρώτον, ερμήνευσε εσφαλμένα τις εφαρμοστέες διατάξεις του βασικού κανονισμού και, δεύτερον, επικαλέστηκε κακώς τον κώδικα αντιντάμπινγκ.

Επιχειρήματα των διαδίκων

Επί της ερμηνείας των άρθρων 6, παράγραφος 7, και 21 του βασικού κανονισμού

38 Το BEUC υπενθυμίζει ότι ο μόνος λόγος για τον οποίο η Επιτροπή ανήθηκε να του αναγνωρίσει την ιδιότητα του ενδιαφερόμενου μέρους στο πλαίσιο της επίμαχης διαδικασίας αντιντάμπινγκ ήταν ότι η διαδικασία αυτή αφορά αφορά προϊόντα τα οποία δεν πωλούνται συνήθως στο λιανεμπόριο.

39 Κατά το BEUC, η αντίληψη αυτή της Επιτροπής αντιβαίνει προδήλως στο γράμμα των εφαρμοστέων διατάξεων του βασικού κανονισμού και συνεπώς είναι παράνομη.

40 Κατά το BEUC, οι διατάξεις του βασικού κανονισμού, και συγκεκριμένα τα άρθρα 6, παράγραφος 7, και 21, παράγραφοι 1 και 2, χαρακτηρίζονται από σαφήνεια και ακρίβεια. Όπως προκύπτει από τη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού, σκοπός των διατάξεων αυτών είναι να προσδιοριστούν τα πρόσωπα που θα θεωρούνται ως ενδιαφερόμενοι στο πλαίσιο των διαδικασιών αντιντάμπινγκ και να καθοριστούν οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες θα μπορούν οι ενδιαφερόμενοι αυτοί να παρεμβαίνουν ή να μετέχουν στη διαδικασία. Οι διατάξεις αυτές αναγνωρίζουν, συγκεκριμένα, στις οργανώσεις καταναλωτών το δικαίωμα να αναγγέλλονται, να λαμβάνουν γνώση όλων των μη εμπιστευτικών πληροφοριακών στοιχείων που υποβάλλονται από κάθε ενδιαφερόμενο στο πλαίσιο διαδικασίας αντιντάμπινγκ και να παρέχουν κάθε χρήσιμη πληροφορία, χωρίς να γίνεται καμία διάκριση ανάλογα με τη φύση ή το είδος των προϊόντων που αφορά η έρευνα.

41 Το BEUC τονίζει ότι το ίδιο το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει τη σημασία που έχει η ρητή αναγνώριση δικαιώματος από κοινοτική πράξη γενικής ισχύος. Συγκεκριμένα, με την απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 1991, C-170/89, BEUC κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. I-5709, σκέψη 30), αρνήθηκε να δεχτεί το αίτημα του προσφεύγοντος να του επιτραπεί η πρόσβαση στον μη εμπιστευτικό φάκελο μιας διαδικασίας αντιντάμπινγκ, με το σκεπτικό ότι ο εφαρμοστέος τότε βασικός κανονισμός [ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2423/88 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 1988, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 209, σ. 1)], δεν περιείχε καμία ρητή διάταξη που να παρέχει τέτοιο δικαίωμα προσβάσεως στις οργανώσεις καταναλωτών. Εντούτοις αποφάνθηκε παράλληλα ότι «στον κοινοτικό νομοθέτη εναπόκειται να κρίνει αν ο βασικός κανονισμός αντιντάμπινγκ θα έπρεπε να παρέχει σε ένωση εκπροσωπούσα τα συμφέροντα των καταναλωτών το δικαίωμα να λαμβάνει γνώση του μη εμπιστευτικού φακέλου».

42 Ο κοινοτικός νομοθέτης όμως, εκδίδοντας τον βασικό κανονισμό, μετέβαλε την προϊσχύουσα κατάσταση και αναγνώρισε ρητά, κατά το BEUC, το δικαίωμα των οργανώσεων καταναλωτών να αναγγέλλονται και να μετέχουν στη διαδικασία. Ο νομοθέτης μπορούσε να περιορίσει αυτό το δικαίωμα των οργανώσεων καταναλωτών, προβλέποντας π.χ. ότι έχουν τη δυνατότητα αυτή μόνο «στην περίπτωση κατά την οποία το προϊόν πωλείται συνήθως στο λιανεμπόριο». Δεδομένου όμως ότι ο βασικός κανονισμός δεν προέβλεψε τέτοιο περιορισμό, οι οργανώσεις καταναλωτών έχουν το δικαίωμα να αναγγέλλονται, να λαμβάνουν γνώση όλων των μη εμπιστευτικών πληροφοριακών στοιχείων που υποβάλλονται από κάθε ενδιαφερόμενο στο πλαίσιο έρευνας αντιντάμπινγκ και να παρέχουν κάθε χρήσιμη πληροφορία.

43 Το BEUC ισχυρίζεται επίσης ότι, αντίθετα απ' ό,τι υποστηρίζει η Επιτροπή, κατά την οποία τα συμφέροντα των καταναλωτών δεν καλύπτονται από το κοινοτικό συμφέρον, διότι το BEUC δεν είναι σε θέση να παράσχει μετρήσιμα και επαρκώς βάσιμα στοιχεία για το συμφέρον της Κοινότητας, όπως απαιτείται κατά το άρθρο 21 του βασικού κανονισμού (βλ.κατωτέρω σκέψη 52), οι καταναλωτές μπορεί να έχουν πραγματικό συμφέρον να μετέχουν σε κάθε διαδικασία που αφορά προϊόντα τα οποία δεν πωλούνται συνήθως στο λιανεμπόριο.

44 Το BEUC προσθέτει ότι η κατά την Επιτροπή έλλειψη αξιοπιστίας των στοιχείων που μπορούν να προσκομίζουν οι ενώσεις καταναλωτών δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να αποτελέσει εμπόδιο στο δικαίωμά τους να χαρακτηρίζονται ως ενδιαφερόμενα μέρη. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι τα στοιχεία ή τα σχόλια που υποβάλλουν στο πλαίσιο συγκεκριμένης διαδικασίας δεν είναι ούτε σημαντικά ούτε αξιόπιστα, η Επιτροπή έχει πάντοτε τη δυνατότητα να μην τα λάβει υπόψη της.

45 Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου συμφωνεί με την ερμηνεία που δίδει το BEUC στα άρθρα 6, παράγραφος 7, και 21 του βασικού κανονισμού. Δεδομένου ότι το γράμμα του άρθρου 6, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού είναι σαφέστατο, οι ενώσεις καταναλωτών που έχουν αναγγελθεί έχουν τα δικαιώματα που προβλέπει η διάταξη αυτή. Το γεγονός ότι τα δικαιώματα παρέχονται τόσο στους χρήστες όσο και στις ενώσεις καταναλωτών αποδεικνύει ότι ο νομοθέτης είχε την πρόθεση να απονείμει δικαιώματα στις ενώσεις αυτές, ακόμη και όταν οι καταναλωτές δεν είναι οι χρήστες του οικείου προϊόντος. Το ίδιο ισχύει και για το γράμμα του άρθρου 21, το οποίο επίσης χρησιμοποιεί τις εκφράσεις «χρήστες και καταναλωτές» στην παράγραφο 1 και «αντιπροσωπευτικές οργανώσεις των χρηστών και των καταναλωτών» στην παράγραφο 2. Η ορολογία αυτή αποδεικνύει ότι ο νομοθέτης είχε υπόψη του περιπτώσεις στις οποίες οι καταναλωτές δεν είναι οι χρήστες του οικείου προϊόντος, αλλά έχουν εντούτοις συμφέροντα που πρέπει να προασπίσουν.

46 Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου αμφισβητεί ότι το προσφεύγον δεν μπορεί να έχει παρά μόνο «αόριστα» συμφέρον για τα αλεύκαστα βαμβακερά υφάσματα ή ότι τα συμφέροντά του δεν αφορούν παρά μόνο «άλλα προϊόντα». Μολονότι βέβαια το συμφέρον των καταναλωτών είναι έμμεσο, αφού τα αλεύκαστα βαμβακερά υφάσματα πρέπει κανονικά να υποβληθούν σε συμπληρωματική επεξεργασία πριν πωληθούν στον καταναλωτή, το συμφέρον αυτό δεν παύει εντούτοις να είναι πραγματικό και όχι αόριστο ή φιλοσοφικό ενδιαφέρον, όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή. Η σημασία που έχει το κόστος της πρώτης ύλης για την καταβαλλόμενη από τον καταναλωτή τιμή έχει αναγνωριστεί από πολλού, η ίδια δε η Επιτροπή το έχει παραδεχτεί σε άλλες υποθέσεις.

Ο σκοπός των δασμών αντιντάμπινγκ συνίσταται, σε τελική ανάλυση, στην προστασία των συμφερόντων όχι μόνο της κοινοτικής βιομηχανίας, αλλά και των καταναλωτών.

47 Η Επιτροπή υπογραμμίζει κατ' αρχάς ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη, είτε πρόκειται για την κοινοτική βιομηχανία είτε για τους εισαγωγείς ή τους εξαγωγείς, προσδιορίζονται ανάλογα με το αντικείμενο της διαδικασίας. Έτσι, το άρθρο 4, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού ορίζει ότι ως «κοινοτική βιομηχανία» νοείται «το σύνολο των κοινοτικών παραγωγών ομοειδών προϊόντων». Επομένως, δεν αναγνωρίζει ως ενδιαφερόμενα μέρη τους παραγωγούς ή εισαγωγείς άλλων προϊόντων πέραν των ομοειδών. Κατά συνέπεια, η μη αναγνώριση του προσφεύγοντος ως αντιπροσωπευτικής οργανώσεως των καταναλωτών αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων δεν ενέχει διαφορετική μεταχείριση του προσφεύγοντος έναντι των άλλων κατηγοριών ενδιαφερομένων μερών.

48 Κατά την Επιτροπή, οι οργανώσεις καταναλωτών αποτελούν απλώς μία από τις κατηγορίες που απαριθμεί το άρθρο 6, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού. Επιβάλλεται η ερμηνεία καθεμιάς από τις ίδιας φύσεως κατηγορίες αυτές. Μόνον οι οργανώσεις που αντιπροσωπεύουν τους καταναλωτές του προϊόντος το οποίο αφορά η διαδικασία αντιντάμπινγκ μπορούν να θεωρούνται ως «οργανώσεις καταναλωτών» στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας.

49 Κατά την Επιτροπή, το βασικό χαρακτηριστικό των διοικητικών ερευνών που διεξάγει σε διάφορους τομείς είναι ότι το δικαίωμα συμμετοχής στην έρευνα εξαρτάται από την ύπαρξη σχέσεως προς το αντικείμενο της έρευνας. Η έκταση δηλαδή της έρευνας αντιντάμπινγκ καθορίζεται σε συνάρτηση με τα προϊόντα που αποτελούν το αντικείμενο της έρευνας και, όσον αφορά τα αλεύκαστα βαμβακερά υφάσματα, δεν υπάρχουν καταναλωτές, αλλά μόνο χρήστες.

50 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι ο όρος «αντιπροσωπευτικές», που χρησιμοποιείται στο άρθρο 21, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, αναφέρεται στις ενώσεις εισαγωγέων και στις οργανώσεις χρηστών και καταναλωτών. Στο πλαίσιο των διαδικασιών αυτών αποτελεί συνήθη πρακτική η ανάληψη από τις ενώσεις εισαγωγέων και τις

οργανώσεις χρηστών της εκπροσωπήσεως των συμφερόντων των μελών τους, και μάλιστα η δημιουργία ειδικών ενώσεων με μοναδικό σκοπό την εκπροσώπησή τους κατά την έρευνα αντιντάμπινγκ. Οι ενώσεις αυτές δεν αναγνωρίζονται επίσημα ως «αντιπροσωπευτικές», αλλά η Επιτροπή επιτρέπει τη συμμετοχή τους στη διαδικασία, εφόσον εκπροσωπούν το επίμαχο συμφέρον σε σχέση με το προϊόν που αφορά η έρευνα.

51 Ο βασικός κανονισμός ισχύει για τις διαδικασίες που αφορούν όλα τα προϊόντα, ανεξάρτητα από το αν πωλούνται συνήθως στο λιανεμπόριο, το γεγονός δε ότι αναφέρει τόσο τους χρήστες όσο και τους καταναλωτές οφείλεται στο ότι λαμβάνει υπόψη, για παράδειγμα, ότι, αν και ο αιτών εκπροσωπεί τα συμφέροντα των ιδιωτών που χρησιμοποιούν κασέτες μαγνητοφώνου, είναι συνηθέστερο να αποκαλούνται τα πρόσωπα αυτά «καταναλωτές». Το γεγονός ότι γίνεται δεκτό, αν ληφθεί υπόψη το γράμμα του κανονισμού, ότι διάφοροι όροι χρησιμοποιούνται συχνά για διαφορετικές κατηγορίες χρηστών δεν σημαίνει εντούτοις ότι σε κάθε διαδικασία αντιντάμπινγκ ενδιαφερόμενα μέρη θα είναι οπωσδήποτε τόσο οι χρήστες όσο και οι καταναλωτές.

52 Η Επιτροπή φρονεί ότι η ερμηνεία που προσδίδει στον βασικό κανονισμό συνάδει περισσότερο προς τους σκοπούς της έρευνας αντιντάμπινγκ απ' ό,τι η ερμηνεία του προσφεύγοντος. Η έρευνα διεξάγεται εντός αυστηρότατων προθεσμιών και δεν μπορεί να καταλήξει σε ορθά πορίσματα παρά μόνο βάσει στοιχείων προερχόμενων από αξιόπιστες πηγές, δηλαδή από επιχειρηματίες που μπορούν να αποδείξουν την ορθότητα των επιχειρημάτων τους. Δεδομένου ότι το προσφεύγον δεν εκπροσωπεί τους καταναλωτές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων, δεν είναι σε θέση να παράσχει στην Επιτροπή μετρήσιμα στοιχεία που να βασίζονται επαρκώς στο συμφέρον της Κοινότητας, όπως απαιτείται κατά το άρθρο 21 του βασικού κανονισμού, ούτε πρόσθετα στοιχεία, πέραν των όσων της υποβάλλουν άλλα ενδιαφερόμενα μέρη.

53 Κατά την Επιτροπή, αν τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος γίνονταν δεκτά, θα διευρυνόταν σημαντικά το αντικείμενο κάθε έρευνας αντιντάμπινγκ σχετικής με πρώτη ύλη. Η παροχή διαδικαστικών δικαιωμάτων στο προσφεύγον δεν θα είχε έννοια, εκτός αν η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να λάβει υπόψη την επιχειρηματολογία του σύμφωνα με το άρθρο 21, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο

κοινοτικός νομοθέτης, ενσωματώνοντας στον βασικό κανονισμό τις αναφορές στις οργανώσεις καταναλωτών, δεν είχε την πρόθεση να της επιβάλει την υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη, στο πλαίσιο κάθε έρευνας σχετικής με πρώτη ύλη, τις ενδεχόμενες συνέπειες των μέτρων για τους καταναλωτές ενός ευρέος φάσματος καταναλωτικών αγαθών που παράγονται με βάση την πρώτη αυτή ύλη.

Επί της ερμηνείας του βασικού κανονισμού με γνώμονα τον κώδικα αντιντάμπινγκ

54 Το BEUC φρονεί ότι η Επιτροπή κακώς επικαλέστηκε τις διατάξεις του κώδικα αντιντάμπινγκ. Συναφώς διατυπώνει δύο επιχειρήματα.

55 Πρώτον, κατά πάγια πλέον νομολογία, οι συμφωνίες της ΓΣΔΕ δεν έχουν άμεσο αποτέλεσμα στο πλαίσιο του κοινοτικού δικαίου (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-280/93, Γερμανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-4973, σκέψεις 103 έως 111). Οι ιδιαιτερότητες της ΓΣΔΕ δεν επιτρέπουν στην Επιτροπή να επικαλείται τους κανόνες της ΓΣΔΕ για να θεμελιώνει τη νομιμότητα των κοινοτικών πράξεων.

56 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το κύρος της αποφάσεως της Επιτροπής μπορεί να εξεταστεί με γνώμονα τους κανόνες της ΓΣΔΕ, θα προέκυπτε ότι η απόφαση αυτή είναι προδήλως παράνομη.

57 Το άρθρο 6, παράγραφος 11, του κώδικα αντιντάμπινγκ περιλαμβάνει, κατά το προσφεύγον, μια μη περιοριστική απαρίθμηση των «ενδιαφερομένων μερών» υπό την έννοια της εν λόγω συμφωνίας. Το δεύτερο εδάφιο της διατάξεως αυτής προβλέπει ρητά ότι η απαρίθμηση αυτή δεν σημαίνει ότι τα μέλη της συμφωνίας δεν έχουν το δικαίωμα να συμπεριλάβουν στα ενδιαφερόμενα μέρη και κάποια άλλα μέρη. Αν ένα μέλος κάνει χρήση της ευχέρειας αυτής, το αποτέλεσμα θα είναι να υπάρχουν νέα ενδιαφερόμενα μέρη, τα οποία θα έχουν όλα τα δικαιώματα και όλες τις δυνατότητες που παρέχει το

άρθρο 6 του κώδικα, όσον αφορά όλες τις πτυχές μιας διαδικασίας αντιντάμπινγκ (το ντάμπινγκ, τη ζημία, την αιτιώδη συνάφεια) και όχι μόνο τις δυνατότητες που παρέχει το άρθρο 6, παράγραφος 12.

58 Θεσπίζοντας τα άρθρα 5, παράγραφος 10, 6, παράγραφος 7, και 21 του βασικού κανονισμού, ο κοινοτικός νομοθέτης έκανε χρήση της δυνατότητας που έχουν τα μέλη του ΠΟΕ να αναγνωρίζουν τις οργανώσεις καταναλωτών ως ενδιαφερόμενα μέρη. Τα άρθρα αυτά διασφαλίζουν την ορθή εφαρμογή των κανόνων της ΓΣΔΕ, οι οποίοι παρέχουν στις ενώσεις καταναλωτών δικαίωμα προσβάσεως στα μη εμπιστευτικά στοιχεία που αφορούν όλες τις πτυχές της διαδικασίας, στις οποίες περιλαμβάνονται το ντάμπινγκ, η ζημία και η αιτιώδης συνάφεια.

59 Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου συμφωνεί με την επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος. Η κυβέρνηση αυτή δεν βλέπει καμία ασυμβατότητα μεταξύ του κώδικα αντιντάμπινγκ και του βασικού κανονισμού. Η ευρεία ευχέρεια την οποία καταλείπει στα συμβαλλόμενα μέρη το άρθρο 6, παράγραφος 11, του κώδικα αντιντάμπινγκ ουδόλως περιορίζεται από το άρθρο 6, παράγραφος 12. Η τελευταία αυτή διάταξη υποχρεώνει τις αρχές να παρέχουν στους βιομηχανικούς χρήστες του προϊόντος που αποτελεί αντικείμενο της έρευνας και στις αντιπροσωπευτικές οργανώσεις καταναλωτών, σε περιπτώσεις κατά τις οποίες το προϊόν αυτό πωλείται συνήθως στο λιανεμπόριο, τη δυνατότητα να προσκομίζουν ορισμένα στοιχεία. Αυτή η υποχρέωση παροχής ορισμένων δικαιωμάτων στις οργανώσεις καταναλωτών, όταν το προϊόν πωλείται συνήθως στο λιανεμπόριο, συμβιβάζεται πλήρως με τη δυνατότητα παροχής ορισμένων δικαιωμάτων στις οργανώσεις αυτές ακόμη και όταν το προϊόν δεν πωλείται στο λιανεμπόριο. Αυτό ακριβώς έπραξε ο νομοθέτης με τα άρθρα 6, παράγραφος 7, και 21 του βασικού κανονισμού.

60 Η Επιτροπή δέχεται ότι ο κώδικας αντιντάμπινγκ δεν απαγορεύει στα μέλη να χορηγούν ευρύτερα δικαιώματα. Επισημαίνει πάντως ότι, σύμφωνα με την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού, ο κώδικας αντιντάμπινγκ «περιέχει νέους και λεπτομερείς κανόνες, οι οποίοι αφορούν, ιδίως, (...) τις διαδικασίες έναρξης και διεξαγωγής της έρευνας (...) και ότι, ενόψει της έκτασης των αλλαγών και προκειμένου να διασφαλισθεί η ενδεδειγμένη και διαφανής εφαρμογή των νέων κανόνων, θα έπρεπε το κείμενο των νέων συμφωνιών να ενσωματωθεί κατά το δυνατόν στην κοινοτική νομοθεσία». Ο κοινοτικός νομοθέτης, επισημαίνοντας ότι η κοινοτική νομοθεσία επανα-

λαμβάνει τη διατύπωση του κώδικα αντιντάμπινγκ, κατέστησε συγχρόνως σαφές ότι οι διατάξεις της συμφωνίας που ενσωματώνονται στον κανονισμό πρέπει να έχουν την ίδια έννοια στο κοινοτικό δίκαιο όπως και στη συμφωνία αυτή.

61 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η παράλειψη της φράσης «σε περιπτώσεις κατά τις οποίες το προϊόν αυτό πωλείται συνήθως στο λιανεμπόριο» δεν αρκεί για τη συναγωγή του συμπεράσματος ότι η Κοινότητα είχε την πρόθεση να δώσει στις «οργανώσεις καταναλωτών» διαφορετικό ορισμό από αυτόν που χρησιμοποιείται στον κώδικα αντιντάμπινγκ. Η προσθήκη της φράσης αυτής ήταν περιττή, καθόσον ο περιορισμός αυτός αποτελεί ήδη απόρροια του γεγονότος ότι μόνο οι καταναλωτές ομοειδών προϊόντων μπορούν να θεωρηθούν «ενδιαφερόμενα μέρη» στο πλαίσιο μιας διαδικασίας.

62 Η Επιτροπή τονίζει ότι το άρθρο 6, παράγραφος 12, του κώδικα αντιντάμπινγκ αναφέρεται σε «αντιπροσωπευτικές οργανώσεις καταναλωτών», όπως ακριβώς και το άρθρο 21 του βασικού κανονισμού. Υποστηρίζει ότι το προσφεύγον δεν μπορεί να θεωρηθεί «αντιπροσωπευτική οργάνωση» εν προκειμένω, διότι δεν εκπροσωπεί τα συμφέροντα των καταναλωτών αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων, αλλά των καταναλωτών των τελικών προϊόντων που έχουν παραχθεί από αλεύκαστα βαμβακερά υφάσματα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

63 Από το γράμμα της προσβαλλόμενης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή φρονεί ότι το BEUC δεν μπορεί γενικά να θεωρηθεί ενδιαφερόμενο μέρος, υπό την έννοια των άρθρων 5, παράγραφος 10, 6, παράγραφος 7, και 21 του βασικού κανονισμού, στις διαδικασίες αντιντάμπινγκ που αφορούν προϊόντα τα οποία δεν πωλούνται στο λιανεμπόριο.

64 Δεν αμφισβητείται ότι η διάκριση αυτή, στην οποία προβαίνει η Επιτροπή, μεταξύ προϊόντων τα οποία δεν πωλούνται στο λιανεμπόριο και λοιπών προϊόντων απορρέει από το άρθρο 6, παράγραφος 12, του κώδικα αντιντάμπινγκ. Το προσφεύγον ισχυρίζεται εντούτοις ότι οι διατάξεις του βασικού κανονισμού δεν επιτρέπεται να ερμηνεύονται με γνώμονα τις διατάξεις του εν λόγω κώδικα.

65 Επιβάλλεται πάντως να υπενθυμιστεί, πρώτον, ότι, με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1972, 21/72 έως 24/72, International Fruit Company κ.λπ. (Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 279, σκέψη 18), το Δικαστήριο δέχθηκε ότι οι διατάξεις της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου δέσμευαν την Κοινότητα. Το ίδιο συμπέρασμα επιβάλλεται τόσο σε σχέση με τη Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου του 1994 (ΕΕ L 336, σ. 11), η οποία αποτελεί το παράρτημα 1Α της συμφωνίας ΠΟΕ, όσο και σε σχέση με τον κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994 (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1991, C-69/89, Nakajima All Precision κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2069, σκέψη 29).

66 Δεύτερον, πρέπει να τονιστεί ότι, σύμφωνα με την τρίτη αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού, ο κανονισμός αυτός εκδόθηκε με σκοπό την «τροποποίηση των κοινοτικών κανόνων με γνώμονα» τις νέες συμφωνίες που προέκυψαν από τις πολυμερείς διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994) και μεταξύ των οποίων καταλεγόταν ο κώδικας αντιντάμπινγκ. Επιπλέον, με την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού διευκρινίζεται ότι αυτός ο κώδικας αντιντάμπινγκ «περιέχει νέους και λεπτομερείς κανόνες», οι οποίοι αφορούν, ιδίως, τον υπολογισμό του ντάμπινγκ, τις διαδικασίες έναρξης και διεξαγωγής της έρευνας, συμπεριλαμβανομένης της διαπίστωσης και αξιολόγησης των πραγματικών περιστατικών, την επιβολή προσωρινών μέτρων, την επιβολή και είσπραξη δασμών αντιντάμπινγκ, τη διάρκεια ισχύος και την επανεξέταση των μέτρων αντιντάμπινγκ, καθώς και τη διάθεση στο κοινό στοιχείων σχετικών με έρευνες αντιντάμπινγκ, και ότι, «ενόψει της έκτασης των αλλαγών και προκειμένου να διασφαλισθεί η ενδεδειγμένη και διαφανής εφαρμογή των νέων κανόνων, θα έπρεπε το κείμενο των νέων συμφωνιών να ενσωματωθεί κατά το δυνατόν στην κοινοτική νομοθεσία».

67 Κατά συνέπεια, βασίμως η Επιτροπή ερμηνεύει τον βασικό κανονισμό με γνώμονα τον κώδικα αντιντάμπινγκ.

68 Υπό τις συνθήκες αυτές πρέπει να εξακριβωθεί κατά πόσον η Επιτροπή ερμήνευσε ορθά τις διατάξεις του διεθνούς δικαίου, και μάλιστα κατά πόσον οι διατάξεις του κώδικα επέβαλλαν πράγματι την ερμηνεία του κανονισμού την οποία προέκρινε η Επιτροπή εν προκειμένω.

69 Μολονότι το άρθρο 6, παράγραφος 11, του κώδικα αντιντάμπινγκ δεν περιλαμβάνει μεταξύ των «ενδιαφερομένων μερών» τις αντιπροσωπευτικές οργανώσεις καταναλωτών, εντούτοις η ίδια αυτή διάταξη διευκρινίζει ότι τα μέλη έχουν το δικαίωμα να επιτρέπουν επίσης σε άλλα, ημεδαπά ή αλλοδαπά, μέρη, πέραν των ρητά αναφερομένων, να χαρακτηρίζονται ως ενδιαφερόμενα μέρη. Η δυνατότητα αυτή δεν υπόκειται σε κανένα περιορισμό.

70 Το άρθρο 6, παράγραφος 12, του κώδικα αντιντάμπινγκ διευκρινίζει ότι οι αρχές πρέπει να παρέχουν, μεταξύ άλλων στις αντιπροσωπευτικές οργανώσεις καταναλωτών, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες το προϊόν πωλείται συνήθως στο λιανεμπόριο, τη δυνατότητα να προσκομίζουν στοιχεία που έχουν σχέση με την έρευνα, όσον αφορά το ντάμπινγκ, τη ζημία και την αιτιώδη συνάφεια.

71 Όπως ομολόγησε η Επιτροπή με τα γραπτά υπομνήματά της, το γεγονός ότι η δυνατότητα αυτή πρέπει οπωσδήποτε να παρέχεται στις αντιπροσωπευτικές οργανώσεις καταναλωτών μόνο στις περιπτώσεις κατά τις οποίες το προϊόν αυτό πωλείται συνήθως στο λιανεμπόριο δεν υποχρεώνει καθόλου τον κοινοτικό νομοθέτη να επιβάλει τον ίδιο όρο, αν αποφασίσει να διευρύνει τον κύκλο των «ενδιαφερομένων μερών» ώστε να περιλάβει και άλλα πρόσωπα, πέραν των ρητά αναφερομένων στο άρθρο 6, παράγραφος 11, του κώδικα αντιντάμπινγκ, και συγκεκριμένα τις αντιπροσωπευτικές οργανώσεις καταναλωτών.

72 Από το γράμμα της πέμπτης αιτιολογικής σκέψης του βασικού κανονισμού συνάγεται συγκεκριμένα ότι είχε αποφασιστεί, προκειμένου να διασφαλισθεί η ενδεδειγμένη και διαφανής εφαρμογή των νέων κανόνων, να ενσωματωθεί κατά το δυνατόν το κείμενο του κώδικα αντιντάμπινγκ στην κοινοτική νομοθεσία. Είναι επομένως πρόδηλο ότι ο κοινοτικός νομοθέτης αποφάσισε ρητά να μην περιλάβει αυτή τη διάκριση, όσον αφορά

τα παρεχόμενα στις οργανώσεις αυτές δικαιώματα, αφού δεν κάνει καμία διάκριση μεταξύ των προϊόντων τα οποία πωλούνται συνήθως στο λιανεμπόριο και των λοιπών προϊόντων.

73 Από τις διατάξεις του κώδικα αντιντάμπινγκ δεν συνάγεται συνεπώς ότι η Επιτροπή μπορούσε να ερμηνεύσει τις διατάξεις του βασικού κανονισμού κατά τρόπο ώστε το δικαίωμα του προσφεύγοντος να θεωρείται ενδιαφερόμενο μέρος να ισχύει μόνο στις διαδικασίες αντιντάμπινγκ που αφορούν προϊόντα τα οποία πωλούνται συνήθως στο λιανεμπόριο.

74 Η Επιτροπή πάντως ισχυρίζεται ότι τα διάφορα ενδιαφερόμενα μέρη προσδιορίζονται σε συνάρτηση με το αντικείμενο της διαδικασίας και με τα προϊόντα που αφορά η διαδικασία. Για παράδειγμα, δεν αναγνωρίζει ως ενδιαφερόμενα μέρη στο πλαίσιο διαδικασίας αντιντάμπινγκ που αφορά συγκεκριμένο προϊόν τους παραγωγούς ή εισαγωγείς μη ομοιειδών προϊόντων.

75 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο βασικός κανονισμός προβλέπει, στο άρθρο 6, παράγραφος 5, ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη μπορούν, εντός της προθεσμίας που τάσσεται με την ανακοίνωση για την κίνηση της διαδικασίας, να αναγγελθούν, να γνωστοποιήσουν γραπτώς τις απόψεις τους και να υποβάλουν τυχόν στοιχεία, προκειμένου οι εν λόγω απόψεις και τα στοιχεία να ληφθούν υπόψη κατά την έρευνα. Συναφώς το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, για να θεωρηθεί κάποιος «ενδιαφερόμενο μέρος» σε διαδικασία αντιντάμπινγκ, πρέπει να αποδείξει ότι υπάρχει αντικειμενική σχέση μεταξύ των δραστηριοτήτων του και του προϊόντος που αφορά η διαδικασία.

76 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η Επιτροπή δεν μπορεί βασίμως να αποκλείει αυτόματα τις οργανώσεις καταναλωτών από τον κύκλο των «ενδιαφερομένων μερών» κατ' εφαρμογή ενός γενικού κριτηρίου, όπως είναι η διάκριση μεταξύ των προϊόντων τα οποία πωλούνται στο λιανεμπόριο και των λοιπών προϊόντων. Η Επιτροπή πρέπει να αποφασίζει σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαίτερες περιστάσεις κάθε περιπτώσεως, κατά πόσον ένα πρόσωπο πρέπει να θεωρηθεί ως «ενδιαφερόμενο μέρος».

77 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν μπορεί να αποκλείει τις οργανώσεις καταναλωτών από μια διαδικασία αντιντάμπινγκ χωρίς να τους παρέχει τη δυνατότητα να αποδείξουν το συμφέρον που έχουν σε σχέση με το συγκεκριμένο προϊόν.

78 Η ορθότητα του συμπεράσματος αυτού επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι ο κανονισμός (ΕΚ) 3283/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 349, σ. 1), ο οποίος αντικατέστησε τον κανονισμό 2423/88, προέβλεψε για πρώτη φορά ρητά τη δυνατότητα των οργανώσεων καταναλωτών να αναγγέλλονται ως ενδιαφερόμενα μέρη, χρησιμοποιώντας την ίδια διατύπωση με τον βασικό κανονισμό. Επομένως, θα μπορούσε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο κοινοτικός νομοθέτης είχε την πρόθεση να επιτρέψει στην Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη τα προσκομιζόμενα από τις οργανώσεις αυτές στοιχεία. Συναφώς το άρθρο 21, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι οι αντιπροσωπευτικές οργανώσεις των καταναλωτών, μεταξύ άλλων, μπορούν να αναγγέλλονται και να προσκομίζουν στοιχεία, ώστε οι αρχές να μπορούν βασίμως να λάβουν υπόψη τους όλες τις απόψεις και όλα τα στοιχεία, πριν αποφασίσουν αν η επιβολή μέτρων εξυπηρετεί ή όχι το συμφέρον της Κοινότητας. Επιβάλλεται πάντως να τονιστεί ότι η ενδεχόμενη συμμετοχή των οργανώσεων καταναλωτών δεν περιορίζεται σ' αυτή την πτυχή της διαδικασίας αντιντάμπινγκ, αλλά καλύπτει επίσης, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 7, όλες τις άλλες πτυχές της διαδικασίας αυτής.

79 Στην προκειμένη περίπτωση δεν αμφισβητείται ότι το προσφεύγον αποτελεί ένωση που εκπροσωπεί ενώπιον των κοινοτικών αρχών τις εθνικές ενώσεις καταναλωτών που είναι εγκατεστημένες σε όλα τα κράτη μέλη και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Επομένως, δεν εκπροσωπεί τα συμφέροντα συγκεκριμένης κατηγορίας καταναλωτών, αλλά το σύνολο των καταναλωτών αγαθών και υπηρεσιών.

80 Το γεγονός και μόνο ότι τα προϊόντα αυτά υφίστανται μεταποίηση πριν διατεθούν προς πώληση στο κοινό δεν αρκεί για να οδηγηθεί η Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι οι αντιπροσωπευτικές ενώσεις καταναλωτών που αγοράζουν τα προϊόντα της μεταποιήσεως δεν μπορούν να έχουν συμφέρον για τα αποτελέσματα της έρευνας. Επιπλέον, αν

η θέσπιση μέτρων αντιντάμπινγκ έχει επιπτώσεις επί της τιμής αυτών των προϊόντων της μεταποιήσεως ή επί της ποικιλίας των διαθέσιμων προϊόντων, οι σχετικές παρατηρήσεις των ενώσεων καταναλωτών ενδέχεται να είναι χρήσιμες για τις αρχές.

81 Πρέπει συναφώς να επισημανθεί ότι οι κοινοτικές αρχές έχουν ήδη λάβει υπόψη τα συμφέροντα των τελικών καταναλωτών στο πλαίσιο διαδικασιών που αφορούσαν ενδιάμεσα προϊόντα. Για παράδειγμα, με τον κανονισμό (ΕΚ) 2352/95 της Επιτροπής, της 6ης Οκτωβρίου 1995, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές κουμαρίνης καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ L 239, σ. 4), η Επιτροπή εξέτασε τις πιθανές συνέπειες μιας αυξήσεως των τιμών της κουμαρίνης μετά την επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ στην τιμή ορισμένων αρωματικών συνθέσεων. Η Επιτροπή έκρινε ότι «η επίπτωση του κόστους της κουμαρίνης σε σχέση με το κόστος παραγωγής μιας αρωματικής συνθέσεως δεν υπερβαίνει τις λίγες ποσοστιαίες μονάδες κατά μέγιστο» και ότι «ως εκ τούτου η συνέπεια τυχόν αύξησης της τιμής της κουμαρίνης, λόγω της επιβολής δασμού αντιντάμπινγκ, για το κόστος παραγωγής των περισσότερων αρωματικών συνθέσεων θα ήταν εντελώς περιορισμένη». Το συμπέρασμά της ήταν ότι «η συνέπεια για την τιμή του τελικού προϊόντος, δηλαδή των απορρυπαντικών, των καλλυντικών και των εκλεκτών αρωμάτων για την παρασκευή των οποίων χρησιμοποιείται μια αρωματική σύνθεση, θα ήταν παντελώς αμελητέα». Επομένως, ακόμη και στην περίπτωση ενός ενδιάμεσου προϊόντος είναι πολύ πιθανό ότι οι οργανώσεις καταναλωτών μπορούν να παρέχουν χρήσιμα στοιχεία για τις επιπτώσεις της επιβολής δασμού αντιντάμπινγκ επί τελικών προϊόντων.

82 Κατά συνέπεια, το επιχείρημα της Επιτροπής ότι οι οργανώσεις καταναλωτών δεν μπορούν να της παρέχουν χρήσιμα στοιχεία για προϊόντα τα οποία δεν πωλούνται συνήθως στο λιανεμπόριο δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Εν πάση περιπτώσει, αν τα στοιχεία που της παρέχονται σε μια συγκεκριμένη περίπτωση δεν είναι ούτε χρήσιμα ούτε τα ενδεδειγμένα, έχει πάντοτε τη δυνατότητα να μην τα λάβει υπόψη της.

83 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι το επιχείρημα της Επιτροπής ότι ο όρος «καταναλωτής» υποδηλώνει απλώς μια κατηγορία «χρηστών» αναιρείται από το γράμμα των άρθρων 6,

παράγραφος 7, και 21, παράγραφος 2, από τα οποία προκύπτει σαφώς ότι ο νομοθέτης είχε κατά νου περιπτώσεις στις οποίες οι καταναλωτές δεν θα ήταν οι χρήστες του οικείου προϊόντος, αλλά θα είχαν συμφέροντα που θα έπρεπε να ληφθούν υπόψη, όπως ισχυρίζεται η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου.

84 Από το σύνολο των εκτεθέντων ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του βασικού κανονισμού, καθόσον έκρινε ότι το προσφεύγον δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως «ενδιαφερόμενο μέρος» στο πλαίσιο μιας διαδικασίας αντιντάμπινγκ, επειδή η διαδικασία αυτή αφορούσε προϊόν το οποίο δεν πωλείται συνήθως στο λιανεμπόριο.

85 Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

86 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε και το προσφεύγον είχε υποβάλει σχετικό αίτημα, η Επιτροπή πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων που ανέκυψαν λόγω της αιτήσεώς της περί καταργήσεως της δίκης. Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού, τα κράτη

μέλη που παρεμβαίνουν σε διαφορά φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα. Κατά συνέπεια, το Ηνωμένο Βασίλειο, το οποίο παρενέβη υπέρ του προσφεύγοντος, θα φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 18ης Ιουλίου 1997, με την οποία η Επιτροπή, στο πλαίσιο της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση του κανονισμού (ΕΚ) 773/98, της 7ης Απριλίου 1998, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας, Πακιστάν και Τουρκίας, αρνήθηκε να θεωρήσει το προσφεύγον ως ενδιαφερόμενο μέρος.

2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

3) **Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων που ανέκυψαν λόγω της αιτήσεώς της περί καταργήσεως της δίκης.**

4) **Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας θα φέρει τα έξοδά του.**

Cooke García-Valdecasas Lindh

Pirrung Βηλαράς

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Ιανουαρίου 2000.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. García-Valdecasas